Temps Pasqual - Sisè diumenge

Ac 10,25-26.34-35.44-48
1Jn 4,7-10
Jn 15,9-17

0. Un cop més?
Potser ens provoca cansament, tornar a predicar el mateix: "Déu és amor... estimeu-vos!". Ho hem predicat, escoltat, meditat tantes vegades...!
La llegenda diu que els seus deixebles li deien el mateix a Joan evangelista, quan ja era molt gran: "Mestre, sempre ens dieu el mateix!". La reiteració ens cansa, ja ho sabem; tornar a repetir el mateix no és gens original. Potser entre els seus deixebles hi havia la sospita si el bon mestre no començava ja a repapiejar. Diu la llegenda que Joan evangelista contestava valent i rotund: "això és el que el Senyor ens va ensenyar!". Per als cercles del Deixeble estimat hi pot haver "molts" manaments (en plural), però només hi ha un "manament" (en singular). D'això n'ha fet el seu credo.

1. Doncs sí! Tornem-hi: Déu és amor...!
Déu, el misteri insondable, inabastable, Déu l'origen d'on venim i la fita on anem...: és Pare/Mare! El nostre rerefons no és el Fat, ni l'Absurd; no som com una mena de molsa aberrant que li ha sortit a la superfície del globus terraqüi. Déu no és "senyor feudal" exigent (exigeix homenatge, impostos... obres "perfectes"). Déu no és monarca absolut (davant la majestat del qual hom tem de terror). Déu no es "Cosa" perfecta, però impersonal.
Moltes religions han donat el nom de Pare a Déu, també Israel. Però cap i menys Israel, hagués gosat dir "Abbà" al Misteri Insondable de l'existència. Per Jesús Déu és tota una altra realitat. Es Pare/Mare: braços oberts, gestació carinyosa i infantament amb dolor i goig, cor tendre, generador, estimulant, que llança a la creativitat... Creador i no aturador, generador... sempre acollidor, cor sempre...
Sabem per experiència que és ser pare/mare; o sovint hem somniat com ho seríem, com cuidaríem dels nostres fills: els voldríem lliures, els voldríem que fossin "ells mateixos" plenament, etc. Justament en això som imatges de Déu: Déu somnia això per als seus fills i filles. Déu és tot ell amor. Ens ho hem de dir i ens ho hem de repetir per treure encara imatges falses de Déu.

2. "Agafem *l'amor de Déu* i fem-lo home": el que surt és Jesús.
Jesucrist és aquest amor fet persona. Jesús és un que pot dir jo estimo com el Pare m'estima (és de la pasta de Déu). Jesús és Déu que "necessita" fer-se un de nosaltres, i així pot rentar els nostres peus, esdevé servent, perquè és amic. I perquè se sap tot ell fet d'amor, pot dir al seu entorn que al Déu Amor el que li interessa no són els "drets de Déu" (els dissabtes, les lleis de la puresa... com exigeix qualsevol fariseu de les nostres esglésies), sinó els "drets de la persona humana", que és la imatge i el temple de Déu l'home.
I aquest "Déu Amor" no té massa lloc en alguns medis i per això el maten. Però la força del Déu Amor és tan infinita, que el Senyor és ressuscitat, i nosaltres ho celebrem i gaudim un cop més en aquesta Pasqua.

3. Per tant: "estimeu-me, reseu-me..."
"El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat", estimeu-vos amb el meu estil, com jo us he estimat. Reseu a l'Amor i adoreu-lo. Renteu-vos els peus...! "Així haureu nascut de Déu" (1Jn). Es a dir: perquè Déu us estima aneu pel món essent justícia i misericòrdia pels altres, no aneu de fatxendes, prepotents; feu miracles com Jesús i amb ell, en el vostre entorn: miracles a nivells personal i estructural, que tornin a encarnar el Déu Amor en les nostres realitats de cada dia.

Francesc Riera SJ

ETIQUETES
DÉU AMOR